

Uši a Vítr

ROZHOVOR A POESIE: LUCIE RUŠKOVÁ | PŘÍLOHA: ČESNEXO | COMICS: VENDULKA | BLOG: J.E.F. | PAVEL KOMÍNEK O STARÉ DOBRÉ RUČNÍ PRÁCI | VOJTĚCH LANDA

Rozhovor: Lucie Rušková

*Lucie Rušková (*1985 v Brně) po gymnáziu studovala Humanitární práci pod teologickou fakultou na UP v Olomouci. Živila se ale několika různými profesemi. Žila na různých místech. Dnes „kotví“ v Praze a říká, že „už je unavena na další útek“.*

Doě kočky v galerii Pod Petrovem, 23. ledna 2013, Hudebně poetické Me-cheche 1FPC Brno. Foto Bořek Hájek.

Součástí křtu v brněnském klubu Mandragora 1. března bude také Tvé čtení z nové knihy. Jaký máš vůbec vztah k veřejným autorským čtením? Kdysi, po jednom pražském čtení v nějaké kavárně, jsi mi říkala, že ses necítila dobře mezi těmi sečtělými intelektuály, škrobenými akademiky a ambiciózními literáty. Dívali se na Tebe skrz prsty? Zejména po tom, když si jim řekla, že čteš jenom TV program?

Já mezi intelektuály nepatřím. Ani mezi literáty. Cítím se v takhle předem „dané“ společnosti nesvá. Sevřená. To bylo ten-

krát při čtení v pražské knihovně, kam jsme byli pozváni čtyři autoři. Ptali se nás jaké máme „literární ambice“. Už jen z toho slova „ambice“ se mi obrací žaludek. Ambice v umění? To pro mě neexistuje. Tak se ptali co čteme, „co nás ovlivnilo“. Já čtu samozřejmě ráda, ale nemůžu říct, že by mi stačil k ovlivnění vlastního rukopisu cizí rukopis – předloha. Musím mít všechno sama požitě.

*Pokračování rozhovoru
s Lucií Ruškovou na straně 2*

Vojtěch Landa: povídka Autobus

Ale tohle všechno by Tomáš nějak zvládl, předstíral by, že to nevidí, nejhorší však bylo, že západář byl v jejich vidění chodící balíček dolarů jako z nějakého kresleného animáku. Když poprvé odmítl nabídku dvou pouličních prodáváčů, myslel si, že ho na ulici zlynčují. Křičeli na něj v hindu. Přesto jim moc dobře rozuměl: „Co si to dovoluješ, ty fracku. Ty seš tu od toho, abys držel hubu, vytáhl šrajtofli a cáloval!“ Později Tomáš pochopil, že mu žádné nebezpečí nehrozí, že je to jen divadélko pro turisty, ale ani tak nedokázal zůstat v klidu. Protože dle jeho názoru jediná adekvátní reakce na jejich prodavačskou agresi, byla rána pěstí. Vlastně se sám divil, že ještě nikomu nenatáhl.

První část povídky na pokračování na straně 9

Historie Staré dobré ruční práce

Vepřov 84, typické moravské maloměsto se strojírenským průmyslem, důležitým železničním uzlem, špinavou řekou Bečvou, popílkem a smogem a s kulturou téměř žádnou. Zrušené jazzové festivaly, dobytčí výstavy, divadlo žádné, klub mládeže bez programu, amatérské hudební skupiny bez nápadů, kina předělaná na politické kabinety a partiové prodejny, zavírá se antikvariát, zavírají se hospody.

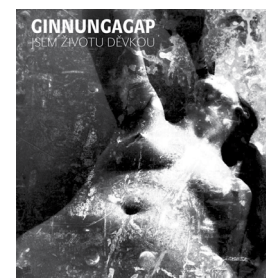
A přece tu ještě jedna z dobrých stojí. V městském lesoparku Michalově v létě se zahrádkou, pod kaštany. A zde je kulturní a společenské středisko mládeže...

*Pavel Komínek O Staré dobré ruční práci
první díl seriálu na straně 10*

Recenze:

FELACE ABSOLUTNA

(Ginnungagap optikou Jany Orlové)

Neškolené ucho bolí, střízlivý krk pálí. Tak proč polykat? Protože počáteční bolest se přelívá v potěšení a rafinovanou hudební rozkoš. Ginnungagap. Ostří, sy-

roví, drsní a intelektuální. Sakra! Musí se o tom přemýšlet, nejen konzumovat. Místy je dokonce textu i rozumět. Příbalový leták rozhodně není obzerstvím, nýbrž nutným bedekrem.

Zcela zásadní je (a to nejen u GGP) rozdílná percepce posluchačova při vystoupení naživo a ex post ze záznamu. Ano, živé vystoupení je lepší. Kapela reaguje na atmosféru v publiku, na genius loci hospody. Všeho toho jsme ovšem coby pasivní posluchači (sedíme doma, možná ani nepijeme, extaticky neposkakujeme) žel ušetření.

*Jana Orlová
(spodniproudy.cz)*

další recenze na straně 8

Poezie je jedním z mnoha způsobů existence

Jednu dobu jsem dokonce nečetla vůbec. Jen televizní program. Což hodně souviselo s mojí mladickou pýchou. Měla jsem pocit, že mi jiní autoři kalí zrak a že nejsem schopna vyjádřit totéž, o čem vlastně píší i oni, vlastními slovy, ve „vlastní době“. Je to teď s odstupem času směšné, ale považovala jsem i Dostojevského za rivala.

A autorská čtení? Za poslední dva roky jsem měla asi třicet vystoupení, žádné jsem si nedomluvila sama. Vnímala jsem to jako „povinnost“ k lidem, kteří si mě pozvali. Pro mě to ale bylo vždycky nervové vypětí, i když před mikrofonem překvapivě trémou netrpím. Připravovala jsem se na čtení hlavně modlitbou, abych nechala Ego doma a nepřemýšlela nad tím, co čtu. Kolikrát jsem došla i bez textů a hodinu předtím je sháněla po známých, nebo jsem musela vracet lahváče, abych si je vůbec mohla vytisknout. Teď ale procházím stádiem, kdy autorská čtení odmítám.

Tvůj blog jsi pojmenovala LuRu z Vesmíru. Co Tě k tomu vedlo?

To už sama nevím. Má to možná za vinu nějaká halucinace z narkóz. Ležela jsem v nemocnici po dvou operacích a krátila si čas založením blogu. Původně to měla být taková básnická forma deníku, o kterém by vědělo jen pár přátel. Neměla jsem žádné „ambice“. Ale postupně se začal šířit mezi lidi, někteří ho začali klasifikovat jako „literární blog“, někteří si mě skrze ty texty začali zvat na autorská čtení jako „básnířku“. S tím jsem vůbec nepočítala. Do té doby jsem netušila, že píšu nějaké „básně“.

Vím, že býváš ke svým vlastním věcem dost skeptická, zejména krátce po napsání, upravuješ, předěláváš. Podle čeho poznáš, že je báseň hotová?

„Hotová“ není nikdy. To by znamenalo už

nemuset psát vůbec. Jsou to všechno pouhé záznamy, moje osobní svědectví, které je proměnlivé. Často, krátce po dopsání, báseň zničím. Zmítám se v pochybnostech. Někdy to provází zuřivost a někdy bolest (z té nemožnosti vyjádřit se přesně). Básnický jazyk se mi mnohdy stává překážkou. Když text uzraje, vidím, jak se pletu, jak jsem daleko. Tak to smažu. Nelpím ani na jedné své věci. Vím, že pokud si udržím obsah někde v hloubi sebe, že forma přijde jednoho dne sama, lépe, úderněji. Je to nekonečný proces. Před třemi léty jsem se pokoušela napsat svoji první knihu. Strávila jsem tou prací asi pět měsíců, každý den psaní, a pak jsem to stejně celé smazala. Byla to posedlost, kdy jsem neviděla napravo nalevo, prošla kolem mě jistě spousta zajímavých lidí, spousta příležitostí, ale já to pro ten „tvůrčí zápal“ neregistrovala. Život mi v tom období kvůli psaní protekl mezi prsty. Dramata přicházejí donekonečna v prudkých vlnách, na které nikdy nejsme připraveni předem. Není v lidských silách cokoli předvídat či dokončovat, snad pouze Tajemství života má to výsostné právo.

Kdy jsi vlastně začala psát? Byl nějaký osudový moment, kdy jsi vycítila tuto potřebu, která Tě už nepustila?

Písemný projev pro mě byl asi vždycky nepřirozenějším vyjádřením, jedinou zbraní, kterou disponuji. Na gymnáziu jsem slohovými pracemi vyvažovala nedostatečnou z češtiny (protože jsem měla tenkrát úplně jiné zájmy než se učit a chovat se slušně). V těch ranějších dobách jsem psala abstraktní a absurdní povídky, z některých čněla až vulgarita. Ve dvaceti letech jsem začala psát snové fantasmagorie, ale stále to byla próza. „Líný potenciál – hovno materiál“ dokonce položil kamarád na hrob

Jima Morrisona v Paříži. Naprostý zlom nastal až v Brně, v mých čtyřiaadvaceti letech, kde jsem se poprvé potkala s Jaroslavem Erikem Fričem, který mě doslova jako člověk – básník uhranul. Byla jsem v Brně cizák a náš vztah začal spíš nepřátelstvím. Já jsem v té době dost exhibovala a opíjela se a Erik na mě vždycky řval, že dělám „akorát bordel“. Jednou mi dokonce odstrčil židli od stolu, že „tam sedí jen s přáteli, s přáteli umělci“. Taky mi kdosi řekl, že „na Erika se stojí ve frontě“. Na něco takového jsem nehodlala přistoupit, „neměla jsem na to čas“. Proč bych měla na někoho čekat ve frontě? Brzy jsem pochopila, že abych se k němu „prodrala“, musím se stát taky „umělkyní“ (což zní směšně). Začala jsem tehdy psát „bezdomovecké etudy“, nahrávala jsem uprostřed noci na těch nejnebezpečnějších místech rozhovory s „lidskými zatracenci“ a přepisovala je svým jazykem. Napsala jsem ten celý cyklus asi během týdne a hned to předala Friči. Ten překvapivě odpověděl, že „...je to opravdová poezie“, vzal mě na zřetel. Nechal mě prožít všechny pocity, na kterých jsem později mohla vystavět své psaní – poesii života. Z toho brouzdaliště jsem se najednou propadla o patro níž. Učitelé jsou někdy nemilosrdní a krutí. Ale posouvají nás dál. Kdybych měla vyjmenovat tři mistry na své cestě, on by byl jedním z nich. Posadil mě tenkrát do vlaku, ze kterého už nemůžu vyskočit.

Považuješ svůj um psát spíše za dar nebo za utrpení? Cítíš po napsání pocit dobře udělané práce, takové „Lucundi Acti labores“?, uleví se Ti?

Uleví se mi. Dřív jsem psala jeden text třeba i týden, slovíčkařila, pročišťovala, vyumělkovávala. Dnes ale „dopíšu a odložím“. Psaní se pro mě stalo otázkou „jedné promilované noci“, nebo „tří probdělých nocí“, je-li těch textů víc. Kolikrát si po sobě ani nemám sílu ty věci přečíst, opravit chyby, takže to za mě dělají přátelé. Cítím k tomu bezprostředně po dokončení odpor. Tahle kniha (Monology křehkého vědomí) vychází vlastně díky mým nejbližším, kteří už dobře vědí, jak ráda své texty mažu, a tak je raději hned archivují místo mě. Bez nich bych asi časem neměla v ruce ani jeden. Psaní je pro mě rozhodně Dar, podaná ruka od Pána Boha. I když to, co mu předchází, má mnohdy blíž k utrpení.

V Tvých textech se často objevují náboženská/božská témata – jak píše ve svém závěrečném slovu k Tvé knížce salesiánský kněz Lada Heryán: „...připomíná opravdovost autorů novozákonních či tichou a úpornou bolest mystiků, jakým byl kupříkladu sv. Jan od Kříže.“ Jak se s tím ztotožňuješ? Jak Tě tato tematika oslovuje?

„Božskou tematiku“ nemám nijak zvlášť

S Paulem Zajíčkem. jaro 2013, Mníšek pod Brdy, křest Beatrice Landovské. foto archiv aut.

„prostudovanou“. To, co píšu, nevychází z hlavy, spíš je to řeč mé duše. Neusiluji předem o rým, celé je to zásluha vnitřní melodie, která to sama komponuje. Koli-krát mám pocit, že píšu s páskou na očích. Že to teče trychtýřem a jediné, co se po mně chce, je stihnout to zapsat. Většinou ani předem nevím, co píšu, začínám jen od pocitu, od jediného obratu, kterým se odrazím od břehu. Když jsem si poprvé uvědomila tu tvůrčí Sílu, která mě mnohonásobně přesahuje, začala jsem to nazývat Deus Art. Z teologie samotné se mě dotýkaly spíš jen drobnosti (z tisíce stran skript mě třeba uchvátila jen jediná věta: „Kde je Láska, tam je Bůh u díla“). Ostatně, znám hned několik básníků, kteří nemusí napsat za celý život jedinou báseň, a přitom básníky jsou. Poezie je jedním z mnoha způsobů existence.

V Olomouci na UP jsi studovala Sociální činnost a humanitární práci. Jak tato studentská léta ovlivnila Tvůj život a Tvoji tvorbu?

Přímo ten obor „Sociální.....“ mě asi neovlivnil, stejně jako mě neovlivnilo studium pod teologickou fakultou, naopak, často mě ty přednášky připadaly až dogmatické a nutilo mě to ke konfrontacím. Učit někoho „sociální obor“ je vlastně jen teorie. Se „sociálním cítěním“ se buď člověk narodí nebo ne. Mě lidi vždycky zajímali, zvlášť syrový život na okraji. Krista jsem spatřovala spíš před kostelem v podobě ženy bez nohy s kelímkem na drobný. Ne v kostele. V době mých studií jsem se chtěla podílet na pomoci, dělat něco záslužného, ne jen

nečině přihlížet. Byla jsem idealistka a aktivistka v různých směrech, přičemž se ty hrany časem samozřejmě otupily. Co mě ale ovlivnilo, byla Olomouc a lidi, které jsem tady potkala a prožila s nimi nejzásadnější období života. Některá setkání byla až fatální. Zásluhou univerzity ale zůstává, že mně ve druhém ročníku poskytla stáž do Indie v rámci „Humanitární pomoci“. Ve svých dvaadvaceti letech jsem se tak ocitla v těch nejchudších místech světa, zcela „nepřipravená“. Viděla jsem mrtvé dětské tělíčko na smetišti, mrtvého muže při okraji cesty, lezli mu z úst brouci a v očích mrtvolná skelnatost, znásilněné, týrané ženy, umírající děti na banální nemoci, dětské bezdomovce a děti nakažené HIV, malé utečence z nevěstinců, vyzkoušela jsem si tvrdou práci v cihelnách, chodila bosá s mačetou po džungli, zúčastnila se několika rituálních obřadů – extatických stavů bez podpůrných látek, kdy cítíte, že jste součástí Věho Veškerenstva. Vynořil se mi život na zlatém podnose, na kterém bylo všechno. Vůně a smrad, křiklavé barvy i temnota, umírání a rození, světské tyranie i svatost a duchovnost. Věčný koloběh života. Když jsem se vrátila „domů“, cítila jsem, že už se vlastně nemůžu vrátit, že pro mě touhle cestou „domov“ ztratil hranice, že se už nemezuje na místo, kde jsem se narodila a kde mě vychovali. Podstatná část mé existence zůstala tam. Dlouho jsem si zvykala na tu tuzemskou „sterilitu“, kancelářské chování, na tu povrchovou čistotu, pod níž zálučně bobtná bahno sraček. První měsíc po návratu jsem mluvila velmi tiše a pomalu, našlapova-

la jsem deset centimetrů nad zemí.....pak jsem si ale uvědomila, že musím „zrychlit“, jinak mě tady to stádo udupe. Že v našich poměrech není na duchovní levitace místo (pouze hluboko uvnitř sebe).

V současné době bydlíš v Praze – Dejvicích, za svůj život už jsi vystřídala různá místa – Ořechov u Brna, Olomouc, Brno, Amsterdam, Indie, Praha – Holešovice. Odevšad jednou nobou na odchodu. Kde ses cítila nejvíce? Jaké místo na Tebe nejvíce zapůsobilo?

Ta jednotlivá místa/města vnímám jako mezníky, přes něž se už nemohu vrátit zpět. Na některých místech jsem sehrávala vyloženě boj o holou existenci (v Amsterdamu třeba utíkání před pasáky, kteří se mě jako „polskou holku“ snažili naverbovat na „brigádu“). Cizina, která je daleko od „domácích jistot“, mě ale vždycky posílila na duchu. Uvědomovala jsem si tam přítomnost síly, která nade mnou bdí. Olomouc je pro mě symbolem svobody a sounáležitosti. Poprvé a naposledy jsem tam prožila „underground“. Když jsem se po studiích „vrátila“ do Brna, bylo to pro mě období nechtěné samoty. Nynější bydliště je pro mě znovu místem vnitřní svobody a pocitu, že „jsem doma“.

Chodíš v Praze pořád krmit racky? Co Tě v současné době nejvíce uspokojuje?
... a co je ti vůbec do toho?

Máš svoji nejnítějnější modlitbu?
Moje modlitba probíhá za chůze a beze slov.

Ptal se Honza Bartoň

Zababóněno: Starostka

Tento příběh se udál nejspíš někdy kolem roku 2000. Bylo to na jednom z dalších pokračování Strážovického Vůdštoku. Tou dobou už to byl celkem zavedený fest (3. nebo 4. ročník). Jeli sme tam tehdy s mým přítelem Démonem o něco dřív, abysme si stihli dat pár piv v místní hospodě U Macků. Výčep byl plný pankáčů a bylo to velmi příjemné posezení. Paní hospodská nás měla ráda, protože tolik lidí se jí v provozovně nesešlo moc často. Vzpomínám si na jednoho týpka v kožené bundě, který měl na límci dokola nacvakovaných spoustu plíšků ze zapalovačů. Asi to mělo vypadat drsně, ale ve skutečnosti to moc nefungovalo. Démon, který už měl dost upito a rád vyhledával spory na jeho adresu prohlásil, že vypadá jak nějaký árijec. Bylo to docela trefné, protože to byl modrooký blondák a všechny u stolu, včetně týpka, to pobavilo. Tahle přezdívká, Árijec, mu zůstala až do dneška. Když sme posléze dorazili na hřiště TJ Sokol Strážovice, večírek se právě rozjížděl. Myslím, že tam mohlo být dokopy tak 60 až 80 lidí. Názvy kapel už si nepamatuju. Krátce po začátku akce přišla na hřiště nějaká ženská a oznámila nám, že akce ukončuje. Byla to taková paní ve středních letech, na hlavě měla uvázaný nějaký šátek, kterým maskovala nedostatek vlasů. Nebyla moc vysoká, ale přesto, svým rázným jednáním a zvukným hlasem, budila respekt. Napřed sme si mysleli, že se jedná o nějaký vtip a nevěnovali jí pozornost, ale pak vypnuli elektriku a ta ženská oznámila, že je starostka obce a zopakovala svoji výhrůžku. Hnedka se na ni sesypala spousta lidí a začala s ní polemizovat.

V tomto momentě se na scéně objevil úplně ožralý Démon a oznámil paní starostce, že má naprostou pravdu a že ukončit tuto akci je zcela v její pravomoci. Dokonce jí nabídl, že pokud si to bude přát, tak nás všechny vyvede. Bylo to dost překvapivé a spoustě lidí, kteří byli připraveni se hádat do krve, to vzalo vítr z plachet. Nicméně on trval na svém.

Možná bych měl uvést, že Démon se tehdy připravoval na kariéru lokálního politika za KSČM, takže měl dobrý přehled o legislativě. Hlásit se ke komunistům bylo naprosto out (tehdy ještě víc než dnes), ale on nikdy nechodil s proudem. Byl v té době druhým nejmladším členem KSČM na okrese Hodonín, takže měl celkem dobré šance na úspěch. Jinak tam totiž byli převážně důchodci. Po několika letech stranu, z nějakého důvodu, opustil a úplně se stáhl z politického života, ale to sem odbočil.

Už se zdálo, že je to konec, ale situaci zachránila hospodská, která navrhla, že se můžeme přesunout do sálu hospody a uspořádat akci tam. Bylo to skvělé řešení, takže sme převezli aparát a užili si jeden z dalších úžasných večírků. Pozděj sem se dozvěděl, že starostka byla v posledním stádiu rakoviny (vlasy jí vypadaly kvůli chemoterapii) a nedlouho poté zemřela. Určitě to vyžadovalo dost odvahy, vystoupit proti davu nasraných pankáčů a oznámit, že párty končí. Rozhodně jí patří respekt, že se s náma vůbec bavila. Jiný by na jejím místě hned volal policajty. Respekt patří i paní hospodské, že se nás ujala. Odvděčili sme se jí spoustou vypitých piv a gořalek.

Rum, 11. prosinec 2013

Sépiovou kostí

Ukázka z knihy Lucie Ruškové – Monology křehkého vědomí (104 stran, 14 barevných ilustrací Vladimíra Havrana Smýkala, Ears&Wind Records, 2014). Rozhovor s autorkou na předchozích stranách.

Antipsychotika

neberte mi moje anděly! říkáte, že jsou to stejně jenom přeludy? ale ty léky, ty léky to jsou popravčí čety! kdybyste tu spoušt viděli! – neberte mi moje poblouznění, říkáte, že jsem jen krůček od zbláznění? ale ty léky, ty léky by i Boha zabily! –

neberte mi moje bdění, vždyť já jenom v noci opravdu žiji! – říkáte, že mám převrácený režim? (nenechte se zmást, to je jen osobní boj proti režimu!), říkáte, že si tím ubližuji? ale ty léky, ty léky si mě jako ovci vedou k popravišti (všech těch mých fantazií), které si od dětství tak bojácně ochraňuji před pošklebkami –

neberte mi moje utrpení, vždyť jenom jemu vděčím za vidění! – říkáte, že není třeba takhle trpět? ale já nemohu žít v umělém světě! jak bych mohla oklamat srdce? – když se ta bolest už dávno stala součástí a podmínkou pro radost (nebo je to všechno blbost?) –

neberte mi moje propasti, říkáte, že mě léky dostanou do středu, ale já znám buď Boha nebo demony, nic mezi tím pro mě není, ten váš zlatý střed pro mě znamená „být mrtvý“, a to ještě nechci! – tolik mrtvých potkávám denně na ulici! –

žiji z pouhých dvou vteřin okouzlení, z překvapení, že je někdy všechno jinak, než mi druzí povídají, a já chci žít! a zemřít! k obrazu svého Stvoření, ať to stojí cokoli –

Motýli ve zdi

na podlahách stíny, studené chodby dlážděny dokonalou symetrií, v pavilonu F zkrátá zvěř slastně líže mříže – železa v oknech svírají se jako stehna panen, jež mají ještě čas, oddělení je odporně bílé, běloba vyřezává temnotu z očí, bílá umývárna, bílá pasta, bílé sperma, bílá stolice, bílé pláště, bílé župany, bílé mléko, jen zuby zůstávají žluté – na léky bačkorami šourat ve frontě a svléknout se před sestrami až na mandle –

a snad ještě zpočátku párkrát vyběhnout do deště a bosky tancovat pod lampami, křičet v šílenství mūr vábených ke světlu, zpřetrhat ty okovy jednou provždy, a pak už jen poslušně ležet v pokoji pro deset vzorně stlaných postelí a roztomile brblat jako plyšový medvídek bez hlavy – myšlenky skládat v parníky, slova šifrovat proti nepříteli, před spaním se pomodlit za paní, jež si ustríhla bradavky, a na krku svírat medailonek Madonky na zlatém řetízku ve víře, že za zdí lítají motýli, lítají – jsou svobodní –

Dopisy Joshuovi

zaspat tak sebe sama! probudit se za půl roku či tři tisíce let před Kr., ve městě králů, nebo ještě dřív, tam, na počátku, v náruči Boží, v rajske zahradě omamných vůní vanilky a jasmínu, dávno před pojedením ze stromu poznání, tam, kde rostly ještě mandragory, rostliny, jež se stát člověkem zatoužily, kde ptáci písně božské pěj –

namísto toho však den po dni probouzení se v cizotě! v prokletí Duše, kterou volá jiný svět k sobě, než je ten zdejší, jak je únavné

to věčné probouzení se do vyhnanství, do zaschlých slov v koutcích! – na podpatcích lží jsme tančící, v matných obrysech rozmazané tváře času spatřuji (ten nakračuje tiše a prstem stírá prach z našich těl), a i ten jediný, jenž byl mužem mého srdce, nyní v mém srdci tupě oněměl, je jen dalším stínem mezi stíny všelijak pokroucenými – kde jsou ty lásky, jež jsme procítili? pro něž jsme málem zešíleli! kde jsou nyní ti, pro které jsme si vlasy rvali a potůčky slz vylili? jako by ani nikdy nebyli! – projdeš mimo ně lhotejně, dřív rozechvělé srdce nyní ani nehlesne – ach, ty lásky lidské, jak jen jsou u prodejné, nepřesné! –

„máš víc sil, než vůbec tušíš“, když náhle rozhodnut jsi vystoupit z brouzdaliště! – chci ulehnout v Tvůj měkký klín, do ohně, který nemá dým, do lásky, jež hřeje, ale nespálí, ulehnout znovu do hlubin – z klamů nechám vyhnít poslední Tvé rány, usedni na trůn v srdci mém, který až doposud prázdnotou zel – nechám se Tvoji rukou vést, zazdím se do kláštera, bude-li to třeba, pomyslně do čtyř stěn, chci už jen dýchat ticho mystéria a znovu se probouzet ve Světě – Joshuo, můj učiteli, požehnání k tomu dej mi... –

Klece

to ke mně přišlo poprvé klopýtání, po bouři nezůstal kámen na kameni, kořeny pěstěného žití ležely ze země vyvráceny jako nahý klín podbíživé ženy – učeďník poděkoval svému učiteli, který se sám opíral o berli a nemohl již ničemu ho naučit, jen snad prstem přiblížit ho ke slunci – knihomol odložil všechny knihy, v nichž dřímaly jen polopravdy/pravdy cizích, ze všech sepsaných slov křičela polovičatost – a v odpovědích jen samá výřečnost, v naučených zvycích číhala mrtvolná strnulost jako hnisavý vřed nad zubem (vyrazit ho a vyplivnout!) – příručky ke svátosti smíření vysávaly Bohu život z artérií, ten učebnicový vzor se jako stařec hrbil nad mládím – a v útěku z klece zůstal opuštěn i vychovatel s ukazovátkem, jenž ranami do zad trestal přirozenost jako nemravnost –

měsíc ubývá, nořen hlouběji do klína, bere sebou děti hvězd, kolik vstoupilo by vidouce, že pak už není cesty zpět? – odhodit škrobené límečky, vyšňěrovat svěrací kazajky, pravítka v zádech zlomit, rozčuchat ulízané pěšinky, vystříhat ofinu do plešatosti, vymknout se z přísné výchovy diktovaných norem, z galejí předepsaností, rozházet sudbami vystlané kolébky, otevřít konzervy plechových hlav a vybrat z nich červy tužeb druhých, strhat si z čela jejich nálepky, jako z čardáše se z nich vymotat! – při návratu domů vypustit všechna ta zvěrstva z klece, utkat se s nimi bez příprav, ještě jednou naposled, proplout zpět přes rozevřenou bránu pysků, bez varování proběhnout nahý pološerem, lepkavým otvorem plným nástrah, s odporem olízat ocasy hyenám, sehrát sérii Mářiných klínů a Jidášových polibků, z rozedraných dlaní vybírat zapíchané kameny po pádech do laciných estrád, v bažinách stát se neplavcem, ještě jednou naposled, projít si hříchem a vším, před čím jsi měl být uchráněn, dech života potvrdit holým životem –

snad jednou – prodere se hlavička tím slizem ven a nadechne se, pod nehty ještě hlína a jehličí, ale nepamatuje si příliš na smrt ten, kdo nakonec doputoval až k Věčnosti, v níž nastavená hrud' jako příď něžně proráží Tichem, křišťálem samoty, k majáku jediného Slova, jež se jako boží dlaň honosně rozprostírá nad všemi těmi dalšími slovy plnými šedi, s naběhlou žílou na krku tak snaživě vyřčenými –

JEF's blog: Z pěny dní

probírám se starými bločky, vyhledávám zapomenuté poznámky, shrnuji, odškrtávám vyřízené, nevyřízené sumarizuju... nacházím nádherný citát z Čepovy Polní trávy: „Hudba je největší dar, který ponechal Bůh člověku, když ho vyhnal z ráje,“ říkal chlapci starý rector Matocha, „bez něho bychom neunesli tíhu a smutek svého vyhnanství. Nespouštěj se jí nikdy. I kdybys byl tím nejchudším a nejbídnějším člověkem na světě, nezahyneš, dokud ti bude ona znít v srdci.“ – kde jsou všichni ti „rechtoři“, kteří bývali v dobách boje o jazyk, o národní existenci? co zbylo z lásky k vlasti, národnímu společenství? co zbylo z tradičního života „otců“? kdo za ně postaví svůj hlas? nevím, jen ironie a mystifikace, snad v lepším případě sarkasmus, jakási ochablost ducha v soustředění na „míru nezaměstnanosti“, zdrazování potravin, prolamování limitů (čeho ještě?), nemiluju ironie, moje téma již drahnou dobu, mám i řadu citátů, které tuto mou nechut dokumentují, zde třeba André Suarez: „Člověk hodnot a nejpřesnějších náhod (řeč je zde původně o Napoleonovi) neodsuzuje ničeho tak důrazně jako člověka ironie: ironie ruší každou hodnotu a zvrací náhody. ... Ironie je falešnou mincí v usuzování. ... Znehodnocuje nejlepší úvěr světa, vytlačivši jej ve svůj prospěch; zneužije a znetvoří jej. Podpis, platící dříve několik valonů zlata, je nyní téměř bezcenný“ – a v článku Eironeia v dávné revui Na Hlubinu píše Jindřich Středa: „V obyčejném jazyce rozumíme pod slovem ironie prostě posměšek; tedy nápadnou nějakou nepřiměřenost, neboť pocit směšného je v zásadě pocitem nepřiměřenosti. Proto ostatně je tak těžko zesměšnit nějakou věc zcela podlou – neboť její složky vesměs jsou sebe důstojné – kdežto věc dobrá, když někde

nedostihne své úrovně, je snadno směšná; a tato skutečnost někdy v životě činí lepší věci snáze zranitelnými smíchem, nežli jsou ty, kde už se ničemu nedivíte“ – je ovšem také něco jako ironie ve vyšším smyslu, skoro by se řeklo ironie božská, jak pěkně píše J. S. závěrem článku: „Ostatně celé křesťanské zjevení je ironie. Epifanie – Zjevení Boha ve slávě – totéž, jak historikové učí, pojem převzatý od slavných vjezdů seleukovských a ptolemaiovských králů, jako byl onen vjezd, kdy královna Kleopatra jela vstříc Antoniovi. ... Naše Zjevení Páně má dějištěm chlív venkovského městečka. Není divno, že jsou pořád lidé, kteří tomu vtipu nechtějí rozumět. S duchaplnými tvářemi se ptají: ‚Copak dělá Tesař?‘ – jako se ptal onen filosofický císař, autor metafysického výkladu o králi Slunci,“ – píše Jindřich Středa, což není nikdo jiný než Karel VI. kníže ze Schwarzenbergu († 1986 v Mnichově), podporovatel české kultury na každém kroku, do posledních dnů svého života, kam je potřeba se vrátit, aby bylo možno začít znovu, důstojně a v Pravdě? –

J. E. Frič, Brno, Alfa Passage, 9. 2. 2014, 14:30

málo se toho děje, pomáhám si knihami, ty nezklamou, pakliže správně padneme na tu dlouho odkládanou, několikrát chabě rozečtenou, kdy v pravou chvíli právě ji v chladivé noci, která se kradе za okny – zatímco my v péřovém spočinutí, v důvěrně nažloutlém světle lampy se schoulíme do sebe – kdy tedy právě ji do rukou uchopíme (Verner von Heidenstam, Pout sv. Brigity) a čteme starodávná slova, slova sněžných plání i zvláštní přísnosti římského domu na Campo de Fiore, od starošvédských končin, kde „domy stojí na kůlech až do vody, zvětrávající a podivně omalovány, kde jest tak ticho na trzích a ulicích zarostlých travou, kde každá studna jest zastiňována ořechem a kde umělci a učenci se toulají mezi starodávným lidem...“, poutnickou cestou „na horských stezkách, jež spadaly k severoitalské rovině“, kde „zavládla již tláčenice bosáků a zpívajících žen... divocí lupiči-rytíři, které zachvátila hrůza před vlastní hodinou smrti, putovali v zarostlých vousech mezi snivými přáteli Božími, a z otevřených modlitebních knížek předčítali polohlasně kající modlitby...“ – až ke slovům, pronášeným světicí k potulnému loutnistovi, který s písněmi vylévá své zkrvavené srdce, ušlé světem: „Mluvíš jako kacír, ale slyšela jsem zbožné muže mluvit hůře. Lucifer byl nejkrásnější z andělů, ale ještě krásnější byl Bůh. Byl podoben osamělé květině na palouku, kterou je vidět zdaleka a ze všech stran, právě proto, že je osamělá. To mu záviděl odvážlivec, který sám chtěl být jediným, a proto byl svržen do říše mrtvých. Při pádu zemskou hmotou zanechal tu svoji krásu jako zapomenutý plášť. Často pocituji lítost nad jeho osudem, ale neklidně se mi spí na jeho plášti.“ – a tak se opět dostáváme k potřebnosti umění, krásy, k jejich rizikům i vábnostem, k tématu, jehož vyostřenost na tomto světě nepomáhá, vždy zůstáváme v chvějivé nejistotě, kdy jemné zrazení probíhá šíjí, nevysvětlitelné, rozumově nezpracovatelné, přesto vzácné, jedinečné, toužebné, – správně píše Oscar Wilde, že „malý život netkví v neschopnosti rozumět umění; rozmilí lidé, jako rybáři, pastýři, oráči, sedláci a podobní nevědí nic o umění, a přece jsou pravou solí země; malým je ten, kdo udržuje a podporuje těžké, protivné, slepé, mechanické síly společnosti a kdo nepozná hybné síly, když se s nimi potká v něja-

kém člověku nebo v nějakém hnutí“ – „malý život“, toho je potřeba se bát, protože žádný život nemůže být malý, žádný není maličerný, každý je mocný ve svém majestátu proto konturám smrti, o níž nevíme nic, vše ostatní jsou klamstva, dočasná a jen krátkonoze omamná, ano, jistě, žijeme dnes, musím pročítat „odbornické“ úvahy o kvalifikaci politiků, které přece potřebujeme jako politiky, nikoli jako omezené počítáře, kupčiky s miliardami, jejichž tíhu a skrytá utrpení nejsou schopni ani jen poněkud nahlédnout, tyto často jakoby z těžké opice formulované rozumy člověk musí registrovat, aby si uchoval živý pocit přináležitosti ke společenství, bez kterého nelze, protože – jak heroický Boris Pasternak v Živagovi vyznává – „dospělý muž má povinnost zatnout zuby a sdílet osud své rodné země“, ale není tak zle, je stále a stále dobře, když srovnáme své postavení s realitami jinými, co jich svět skýtá, každé naříkání je rouháním, byť sebevíce mi ta parta „odborníků“ může připomínat obludarium starého režimu, je to daná realita a já přece jen se nemohu ubránit jistému pocitu bujarosti ve víře, že jim ti dnešní čtyřicátníci (bohužel, kdovíjak vychovaní) brzy zakrouťí krkem, jen po vyváženosti, po nadhledu, který se povznese nad žabí perspektivu počtů, se s nadějami rozhlížím, přec jen ta bujarost mě nakonec neopouští, stmívá se, ale byl dnes pěkný den, před polednem osm stupňů nad nulou, stále je k čemu se obrátit s nadějí, včera večer místní chasníci vystříleli poslední dělbuchy, na psí štěkot netečných majitelů těchto stvoření jsem si už hodně zvykl, čeká mě nějaký ten den v nemocnici, co napřemýšlím? ani vlas člověku nevypadne, ani pírkó tomu nejposlednějšímu vrabci neunikne tomu, jenž „všecky věci v míře a počtu, a ve váze spořádal“ (Sap. 11, 21) – a jak doplňuje můj velký inspirátor J. F. (Stará Říše, Morava), „míra pro agrárníky, počet pro banky a obchodníky ve velkém, váha pro řezníky, krupaře, hokyně a prodavače v drobném vůbec, čímž program Stvoření vyčerpán“, toto bylo psaní o naději, ale jak se tato obejde bez víry a lásky? nic více netřeba, to jediné je jisté –

J. E. Frič, 2. neděle po Narození Páně, 2014
Cigánov, 16:15

Reportáž: Homér's Memorial

V pátek 10. ledna 2014 proběhl první den třetího ročníku Homér's memorial, festivalu zasvěceného památce básníka Pavla Ambrože zvaného Homér, který na podzim roku 2011 opustil naše řady. Pavel Ambrož byl jednou z výrazných osobností brněnského undergroundu a za svůj nepříliš dlouhý život dokázal vytvořit spoustu skvělé poezie i dodnes bráných písňových textů o věcech, které na světě miloval, zejména o chlusu a kočkách, tedy těch čtyřnohých.

Program večera začal projekcí DVD Deset let Ears&Wind records. Tento v černobílém provedení sestřih toho nejlepšího z předloňské oslavy 10 let Fidova nakladatelství vyšel jako součást stejnojmenné fotoknihy s fotografiemi císaře I. brněnského FotoPoetického klubu Emira & Chaliho.

Téměř ihned po produkci, jen co démonický Marek Sobola odstartoval večer nabitý poezií a skvělou podzemní hudbou, vtrhli na pódium v Brně již zdomácnělé Mongolovy městské sady. Boro praskalo ve švech a atmosféra byla více než hustá. Týden a něco po novém roce se na Homér's memorial vypravila slušná dávka platí-
cích diváků.

Místní Metalurg nám udělil školení z metalurgie v úžasném kovovém rytmu do doby, než pódium opanovalo Ylo. Alternativní africký slon předvedl své další bezchybné vystoupení. Po Ylu přišel čas na křest CD s Homérovými básněmi, které je přílohou lednového čísla novin Uši a vítr. Křtu se chopil Homérův editor – básník českých veršů Luboš Vlach za asistence Erika Tótha a mne. Pivo z Lubošovy sklenice zvlhčilo igelitový obal CD, a to hned poté letělo mezi obecenstvo k šťastnému majiteli.

Marek Sobola uvedl Fkletzi a Boro bylo stále plnější, jak v roztančeném sále, tak i okolo výčepu. Předposledním kapelou se stala Tyršova společnost Hanse Kratochvila, která se objevila opět s malou změnou v osazenstvu v nasazení, které by jí jiné kapely mohli závidět. O závěr večera se postarala trojice Já jsem poznal..., se kterou dříve vystupoval i sám velký Homér. Boro stále praskalo ve švech, a když kluci zhruba ve dvě hodiny ráno dohráli, nezbývalo, než se rozloučit, těšit se a vyčkat druhé části festivalu.

Ivoš Krejžek

popisky k fotografiím:

1. Je nad Slunko jasnější, že Havárna hraje Pičoviny, foto Arnošt Zukal.. 2. Poznámka v detailu Arnošta Zukala. Kapela Já jsem poznal... drží žezlo brněnského undergroundu. 3. Špinavé spodní prádlo na snímku slovenského fotografa Miro Trimaye. 4. Českoslovesnké básnění. Eric Záva Tóth a Ivoš Krejžek 5. Calvera, kapela Fkletzi, tvrdé jádro brněnského pozdemí, foto Arnošt Zukal.

(více: spodniproudy.cz)

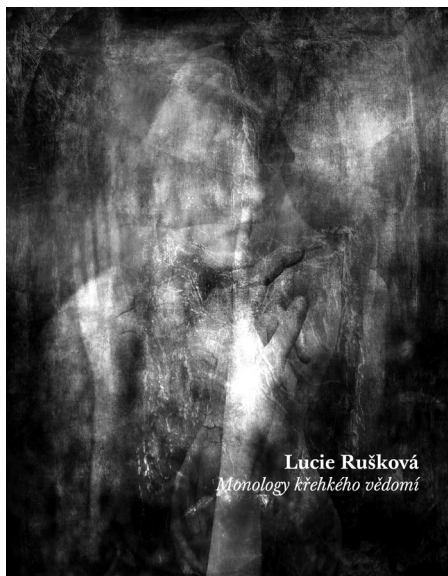

Dřevěná cikáda

LUCIE RUŠKOVÁ

MONOLOGY KŘEHKÉHO VĚDOMÍ

Ears&Wind Records, 2014, kniha

Na ploše sto stran vychází básně v próze Monology křehkého vědomí jako autorčin knižní debut a druhý knižní titul Ears&Wind Records. Kniha je ilustrována grafikami brněnského výtvarníka, hudebníka a fotografa Vladimíra Smýkala. Závěrečné slovo napsal Ladislav Heryán.

HAVÁRNA

Óda na piču

Ears&Wind Records, 2014, CD

Kapela hraje. Hraje s takovým nasazením, které je adekvátní množství sponzorovaného alkoholu. Hraje cosi mezi punkem,

rockem, alternativou, elektrobodies, blues a lidovkama. Hraje a baví se tím.

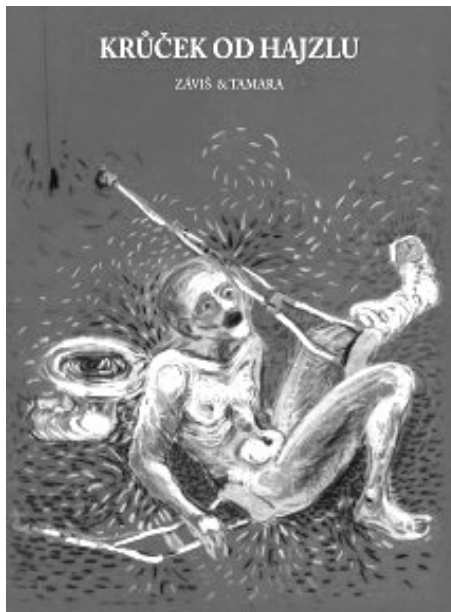
Někdejší parta vyhulených týpků z putyky U musea, přestože někteří členové opustili nekropoli, aby se přistěhovali na periferii metropole, kapela nezanikla, ale uzrála a natočila studiovku – dlouhohrající desku Óda na piču. Po pálené (a dávno rozebrané) prvotině Pičoviny nastává další ohledání dámského genitálu a Havárna přichází se staronovými skladbami zabalenými

v neodolatelném kabátě (přinejmenším pro heterosexuální menšinu fanoušků).

ZÁVIŠ & TAMARA

KRŮČEK OD HAJZLU

Julius Zirkus, 2013, CD

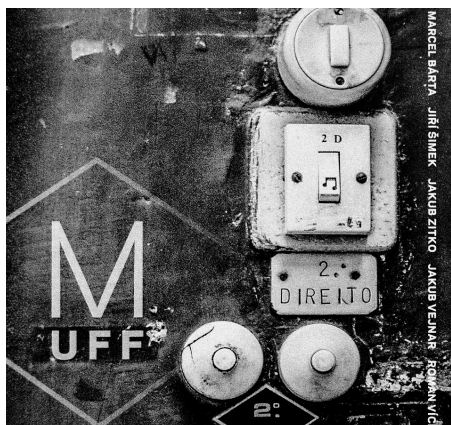

Milan Smrčka řečený Závěš se vrací k tomu, co před lety psal a vlastním nákladem publikoval jako prvotinu — mikropovídám, v nichž na ploše několika řádků (zřídka více než pěti!) stačí rozehrát děj a přivést jej k pointě, byť občas poněkud absurdní. Důležitou součástí svazku jsou tři desítky ilustračních kreseb i reprodukcí obrazů Tamarý Blázkové.

MUFF

Vol. 2

Polí5, 2013, CD

All stars domácí jazzové scény. Hudebníci mají bohaté zkušenosti s hudbou nespočet žánrů a spolupracovali s mnoha domácími i zahraničními „hvězdami“. Ať už popovými (Lenka Dusilová, Ivan Král) nebo jazzovými (Amit Chatterjee /ex Joe Zawinul/, Michal Tokaj atd.). Vlastní tvorbu pak prezentují v uznávaných kapelách Vertigo, DoMa Ensemble, NUO a dalších...

Brzy očekávejte další konzervy:

NICMOC KVINTET

NIC MOC NEČEJTE...

Tři generace mániček kolem brněnského výtvarníka Vladimíra Havrana Smýkala. Studiová nahrávka je pořízena a nic nebylo z živé pódiové syrovosti. Deska sestává ze dvou částí inspirovaných především texty básníků Pavla Homéra Ambrože a jedné z inkarnací Emira & Chaliho – Angela Morfea. Na kotouči najdeme i texty vlastní a jeden skrytý cover.

ŽEN

NAFÚKNUTÉ

Mišel z Žen – neobyčejný písničkář z Pančavy. Hudba plná jako kunda dívky, které chcete udělat trojčata, hlas podmanivý jako srna zmítaná kudlou zvrávených lovců. Mišel patří do imaginárního katalogu světových písničkářů a přesto jím není. Není Cavem ani Waitsem a možná proto čeká na vaše objevení. Absolutní pecka, která neználky posune do jiné roviny vnímání a vnímavému posluchači uzme srdce. Klenot, který vysral sám Pán Bůh.

UM PAKULTURY

12

Dvanácté číslo almanachu poezie soustředícího pozornost do zakalených vod podzemních literátů. Tentokrát s převážně erotickou tematikou.

KRÁKOR

KRONIKA 1998–2013

Kniha fotografií, vzpomínek, faktů a drbů. Rozhovory s figurami s festivalem spjatými, ať již z řad hudebníků, výtvarníků, básníků a příbuzné havěti. Mozaika dřevých vzpomínek seskládaných do pivní pěny a zazděných flaškou kořalky. Prolnuto archivními fotografiemi a bude-li konstelace příznivá, dočkáme se i dokumentárního DVD.

Připravované novinky najdete na webu: spodniproudy.cz

Recenze kotoučů

HAVÁRNA

Óda na piču

CD, 2014, Ears&Wind Records

Jmenuji se Naděžda Něžná a jsem sekyrnice. Facilituji nosiče. Právě jeden takový zvukový nosič svírám v končetinách a jakožto sekyrářka naší partizánské buňky mi nezbyde než ji odpravit. Havarijní první pomoc. Musím přiznat, že ta bouračka má exkluzivní kosoúhelníkový design, který úspěšně maskuje evidentní známky jetosti. A tohle mám jako recenzovat? Před dětma se to beztak nepodaří schovat, když začíná jít do tuhého, nezbyde úhelnicí než se zdekovat... Jenže kam? No, kam asi, ty troubo, nevidíš, že je to na piču? Ále co...

Ó-да, Zevnitř vyklouzl cd nosič. Cože to je na něm napsáno? HAVÁRNA, no tohle. Co to má všechno znamenat? Prý ÓDA NA PIČU. Teď mi asi nezbyde, než abych poslechla a fuck si vyslechla její poslední slova... Šup s tím do vehikulu. To se sice lehce řekne, ale ještě lehčeji projede. Ještěže naštěstí nemám čas, teď totiž musím vařit česnečku a recitovat jí verše a otevřít prostor..... Prvně česnečka a pak až povinnosti. Česnečka je teorií všeho, však i pěvecký sbor HAVÁRNA by si mlaskl... a co mi to tu vlastně pje? Není peníz není láska? Jo, penis... vskutku překvapivé, to by bylo jako česnečka bez česneku, to by bylo... „voním a klapu, jsem feromonů plná“, aha, a jsme doma, nějaká ochotnická protokonspirace, ale ve skutečnosti je to o česneku, to mne taky mohlo hned napadnout. „Miluji tě má drahá věci“, hm, já voním ke klasu, plná čím dál plnější.

„I řekl jim, DOSTAČÍ!“

Pučista jménem očista zbláznil se dočista a vůně urvala se ze řetězu. Buď vole tvá... „Jsem na rozthání“ Co tomu říkáš, Juriji Titoviči?

Tak je to v piči? To sviští! A ve Svaté knize Abremalin se dozvídáme, že česnek je falickým symbolem a diamant obalený česnekem prý mění barvu do růžova a také se prý zvětší – proč ne?

Až tak divoce erektivní je ten česnek?

ZDÁ SE, ŽE TEN ČESNEK ČESNOK ČUDĚSNOE RASTĚNIJE
Чеснок, сынок, валит с ног, ЧЕСНЕ, SYNKU – patrně idiom – valí s noh – tedy uvolňuje – Даже старый уд твердеет, жесток...

DOKONCE STARÝ TVRDNE, UKRUTNĚ TVRDNE!

Až tak prudce erektivní je ten česnek, že na něj pjeí ódu tyhle reklamy a slogany, ať je to za námi, akce se neutajila, došlo k provalu. Byvší gang vyhulených palic HAVÁRNA z putyky U musea, oprášil muzeálního ducha undergroundové bule z let devadesátých. Kapelou prošla řádka pěstitelů a přestože někteří členové opustili nekropole, aby emigrovali na pole periferie, kapela nezanikla, ale uzrála, ba pře/zrála. Natočila koncepční (vizuálně bezkonkurenční) albus – dlouhohrající Ódu na piču. Po prvotině „Pičoviny“ nastává další ohledání dánského zápachu. Něco tu zapáchá v státě DÁNSKÉM... Havárna v neodolatelném kabátě opravdu nepatří k tzv. převlékačům kabátu na dánském dvoře. Zůstali u svého původního ó/děvu též ó/děli v krásné nové císařovy

šaty... a ten plášť, fuck fajn design... Ale ano. Je to poetické, nic sice převratného, asi že ta lidová moudrost. „A my nejsme blbí, my nejsme magoři, protože máme štěstí, protože máme smůlu...“ Tomu kluci říkám kruci ostrá dekuke, struk mám po ruce. „Voním a klapu, jsem feromonů plná...“

Luboš Vlach

GINNUNGAGAP

Jsem životu děvkou

CD, 2013, Ears&Wind Records

Je to vlastně velmi výjimečná situace, když se v dnešní době někdo rozhodne fyzicky vydat archivní nahrávky už dávno neexistující a jen pro menší okruh fanoušků legendární kapely. Zdejší undergroundová scéna, nyní konkrétně brněnský label Ears & Wind Records, ale zkrát-

ka umí vždycky překvapit.

Titul Jsem životu děvkou shrnuje svou vlastní optikou činnost kapely Ginnungagap, v níž se v letech 1998–2006 mimochodem setkali také budoucí zakládající členové formace Skrytý půvab byrokracie, ale také mnoho dalších osobností, které později zvolily jiné formy kreativní či objevitelské činnosti. Ginnungagap se nikdy nedostali do studia, takže CD je postaveno na koncertních nahrávkách z rekordéru (zde) saxofonisty Romana Plischkeho, jimž velmi pomohl mastering z brněnského studia Chlív. Všechny vybraných osmnáct tracků postihuje až druhé období kapely, kdy po spolupráci s Petru Coufalovi alias P. Formšovi nastoupil do pozice frontmana Ivo Štefan alias Yves Stefanivos, který zvuk kapely obohatil také o elektrickou kytaru.

Jaká hudba to tedy na posluchače na tomto CD čeká? Rozhodně surová, živelná, nekompromisní, místy absurdní a v návaznosti na tradici českého undergroundu sebejistě estetizující i své vlastní nedokonalosti, oporou je tu přeci vždy výjimečně osobitá textová složka. Navíc tu duní průrazná, těžkopádná a často ostinatí rytmy tomů a perkusí Jakuba Žida a baskytary Josefa Jindráka, jenž v několika skladbách doplnil také programované elektronické smyčky. Nevyzpytatelnost tohoto proudu značně rozšiřují další hráči, především Jana Rokosová Židová (housle, xylofon, perkuse) a David Vokurka (housle, pozoun, trubka). O vůdčí roli se dělí Štefanivosův řvavý chraplák a volně improvizující tenorsaxofon stálého hosta Plischkeho (prý se za celé své působení v kapele zúčastnil všech koncertů, ale pouze dvou zkoušek).

Texty pocházejí nejčastěji z vlastních zdrojů a nejbližšího okolí (P. Formš, Yves Štefanivos nebo Miloslav Vojtíšek alias Sigismund de Chals), výrazně je zastoupena také experimentální lyrika rakouská (Hans Carl Artmann, Ernst Jandl) a ruská (Vladimir Majakovskij, Vjačeslav Lebeděv), vše podáváno občas věrně a občas improvizovaně. V realitě Ginnungagap se každopádně všechny texty stávají základními dogmatickými zprávami o stavu všehomíra a kterýkoli nečekaný úryvek mnohovýznamovou mantrou. Rituální funkce hudby byla zřejmě pro práci kapely jedním z důležitých témat, jak lze soudit již z jejího pojmenování se podle mytologické „propasti propasti“, je to ale i slyšet a díky CD tedy i opakovaně si užívat. „Gramofón je záhrobní říše, vězení hlasů, co nemůžou do nebe...“ Ginnungagap do ní už teď patří také. Minimálně za závěrečnou třetinku na dortu – ve všech ohledech více než beefheartovsky destabilizovanou či až postkatastrofickou verzi písně Venus od Shocking Blue, slavného hitu začátku sedmdesátých let – si to zaslouží.

Jan Faix
(HisVoice.cz)

Představujeme: Vojtěch Landa

Vojtěch Landa (*1981 v Moravské Třebové), žije v Brně, kde vystudoval i obě školy: Pedagogickou fakultu, obor angličtina–tělocviik a obor Rozhlasová a televizní dramaturgie a scenáristika na JAMU. Vyučuje angličtinu, je sportovcem, psavcem a vůbec milcem literatury, hudby, filmu... Počáteční trému z veřejného vystupování překonal a můžeme se tak s jeho tvorbou setkat i živě, nejčastěji v některém z brněnských klubů.

AUTOBUS NA CESTĚ (ČÁST PRVNÍ)

Zuřivě troubící autobus projel typicky ztřeštěnou indickou vesnicí plnou motorek, džípů, zbloudilých krav a vesničanů táhnoucích na hlavě vše od konvice čaje, přes obilí, až po snad metrákovou almaru. Na samém konci minul i partu výrostků. Jeden z nich se po cestujících ohlédl a jen tak ležérně prohodil rukama, snaže se naznačit, že mu jsou západní turisté, mířící přes jeho vísku k Himálajským vrcholům, srdečně u prdele.

Mladičký Tomáš, sedící v autobuse hned u okna, si hochu všiml. Tomáš, začínající spisovatel – šuplíkář, cestoval po Indii už druhý měsíc a notně se těšil domů. Země samotná jej nadchla, její obyvatele ale nemohl vystát. Naprosto nechápal, jak mohou někteří cestovatelé přijet a nadšeně básnit o „těch úžasných lidíčkách“. U Tomáše převládalo fatální neporozumění na všech frontách. Nerozuměl jejich víře, nechápal jak pro ně může být řeka Ganga zároveň posvátná bohyně a přitom do ní mohou s klidem chcat, srát a vyhazovat do ní všechnen odpad. U nás panuje mýtus, že pobožní lidé jsou více pokorní. Církev často poukazuje na velkou míru ateizmu, která je příčinou všeho negativního, ničeho si prý nevážíme. Tohle nějak neseď, říkal si Tomáš, zde jsou všichni pobožní až na půdu, jenže se chovají jako by jim nebylo nic svaté. Vlastně právě proto, vše posvátné ztratilo svoji váhu, význam se vyprázdnil až na dno, nezbylo z něj nic. Za bohy byli pokládáni i někteří angličtí důstojníci a nakonec to na statut bohyně dotáhla i mapa nezávislosti Indie.

Tomáš neviděl ani stopy po nějaké pokoře, spíše naprosté sobectví. Nedokázaly respektovat jediný zákon, jedině pravidlo, žili jako zvíř. S úlekem se mu vybavila jeho mladá punkerská léta, Fuck Bush yeah, Fuck the system. Lidé, kteří dodržovali pravidla byli ti největší suchaři, kolikrát jsme si nějakého takového slušňáka vychutnávali, smáli se mu do ksichtu. Bože, každého takového „punkera“ jako jsem byl já, bych nahnal na měsíc do Indie. S hrůzou si uvědomil, že tyto komentáře začínající vždy větou „Já bych jim dal“, jsou mu až příliš povědomé, slyšával je každé ráno na autobusové zastávce. No fajn, v šestadvaceti se ze mě stává duchodce. Ale nemohl si pomoci, rebélie je „kúl“, jen když máš proti čemu protestovat, jenže v Indii nebylo proti komu se bouřit, nebyl zde žádný upnutý měšťák, kterého můžeš vytáčet, zákony nedodržoval nikdo.

Učitelé jim tenkrát říkali to samé: „Představ si, že by se takto chovali všichni, Tome. Jak by se ti to líbilo?“ Jenomže tahle vágní představa s puberťákem nepohne. Když ale vstoupíš do parku posetého hovny a kolem tebe se mihne luxusně oblečený Ind, stáhne si gatě

a začne srát doslova metr od tebe, připadáš si jako větší rebel, když zajdeš do nikým nepoužívaných veřejných záchodků. Zjistíš, že na tom systému možná něco bude.

Ale tohle všechno by Tomáš nějak zvládl, předstíral by, že to nevidí, nejhorší však bylo, že západář byl v jejich vidění chodící balíček dolarů jako z nějakého kresleného animáku. Když poprvé odmítl nabídku dvou pouličních prodavačů, myslel si, že ho na ulici zlynčují. Křičeli na něj v hindu. Přesto jim moc dobře rozuměl: „Co si to dovoluješ, ty fracku. Ty seš tu od toho, abys držel hubu, vytáhl šrajtofli a cáloval!“ Později Tomáš pochopil, že mu žádné nebezpečí nehrozí, že je to jen divadélko pro turisty, ale ani tak nedokázal zůstat v klidu. Protože dle jeho názoru jediná adekvátní reakce na jejich prodavačskou agresi byla rána pěstí. Vlastně se sám divil, že ještě nikomu nenatáhl.

Jistě, je to i jeho chyba, že není dostatečný flegmatik. Ale jak si člověk může užít sebekrásnější město, když ho pronásleduje dav prodavačů, který mu před obličej strká všechno od parfémů, šachů z falešného mramoru, holících strojků až po přírodní viagru, což je prý extrakt z yačích koulí. Byl zde kvůli překrásným horám a posvátným chrámům, v tom ho Indie nezklamala. Jenomže ke každé kráse, ke každé hoře, ke každému chrámu se musel probít přes hordy otravných prodavačů.

Proto teď se zájmem pozoroval tohoto indického klučíka, úplně se dojímal jeho frajerskou pózou. Tohle bylo první gesto za poslední týdny, které znal a kterému rozuměl.

Jediné, pomyslel si, co mám s těmito martany společné, je to gesto. Ten raubířský postoj a ledabyle rozhozené ruce, tohle zažili všichni pubertáci světa, snažící se svět upozornit na své bezvýznamné já. Ten bytostný křik! „Jsme tady!“, křičíme my všichni.

A stejně tak jako tenhle indický kluk dávající projíždějícím autům na odiv svoji pózu, tak i já se snažím přesvědčit tento svět o své důležitosti. Že mé bytí a psaní (pro mě neoddělitelné součásti) má smysl, že když teď umřu a nedokončím svou poslední rádobu hlubokou slátaninu, bude to fatální ztráta pro všechny. Ach bože, to trapné sepjetí s životem, ten vsugerovaný pocit, že jsme důležití pro tento svět (Co když svět přijde o mé myšlenky!), pro rodinu (Co by si beze mě Pepík počal, vždyť si neumí ani ohřát guláš!), nebo alespoň pro toho mizerného čokla (No kdopak by tě, Besinečko, vyvenčil, co?) A někde tam v hloubi duše pečlivě skrýváme a zamykáme jednoduchou odpověď. Celý život se snažíme potlačit ten hlas, který se nezadržitelně dere na povrch a šeptá nám do ucha:

Hovno, Hovno, Hovno, Hovno, Hovno, Hovno, Hovno, Hovno, Hovno se stane

Svět si nevšimne, jiná mu navaří, to jiné zrnko písku hodí do misky hrstku granulí.

(pokračování příště)

foto Arnošt Zukal
festival Potulný dělník 2013

O Staré dobré ruční práci (1. díl)

V roce 1987 napsal jeden z frontmanů legendární Staré dobré ruční práce Pavel Komínek historii této slavné punkové kapely, která však neměla s punkem nikdy nic společného. Přepis knihy, která tehdy vyšla jako druhý titul Mašurkovského podzemného v počtu pouhých šesti kusů (pro potřeby kapely), nyní s laskavým svolením Mašurkovského podzemného předkládáme seriálovou formou. Komplet připravujeme ke knižnímu vydání.

O STARÉ DOBRÉ RUČNÍ PRÁCI

ZACÁTEK

Bylo to někdy na začátku roku 1984, kdy se sešli v Městském domě v Přerově /dále jen Vepřov/ v prostředí II. cenové skupiny, pro ně netypickém, tyto jmenovaní:

Ladislav Topič, Libor Stržínek, Pavel Komínek. A je to jak z policejního protokolu.

Při řeči se vzpomnělo na přehlídku amatérských skupin, kterou pořádali svazáci na vesnici a měla být už za 14 dní. Láďa Topič navrhl založit skupinu, která by vytřela zrak a sluch rádoby zábavovým hudlařům. Nápad byl uvítán a skupina okamžitě založena! Topič bude hrát na basu, Stržínek a Komínek zpěv, zbytek se nějak sežene. „Musíme být nejlepší! Bude to nářez. A taky pořádná show!“

Nemluvalo se do větru. Tito hoši se zdravou sebedůvěrou měli pravdu a viděli dopředu.

Zde musím trochu odbočit a s ledačím seznámit.

Vepřov 84, typické moravské maloměsto se strojírenským průmyslem, důležitým železničním uzlem, špinavou řekou Bečvou, popílkem a smogem a s kulturou téměř žádnou. Zrušené jazzové festivaly, dobytčí výstavy, divadlo žádné, klub mládeže bez programu, amatérské hudební skupiny bez nápadů, kina předělaná na politické kabinety a partiové prodejny, zavírá se antikvariát, zavírají se hospody.

A přece tu ještě jedna z dobrých stojí. V městském lesoparku Michalově v létě se zahrádkou, pod kaštany. A zde je kulturní a společenské středisko mládeže.

S kytarou, s knihou, u karet a u piva, studenti i pomocní dělníci. V této společnosti, kde vedle sebe sedí hokejový křiklouni i poetové, vládne kupodivu společenské duch. Pocit prázdnoty a dokonce odpor ke kulturní politice, zejména k hudebnímu dění, ke kterému má mládež vždy nejbliž. Zde se zrodil nápad uspořádat hudební přehlídku, na které se živelně předvede hudba, kterou nosí v sobě výbuch pravdy a protiklad k tomu, co tlačí ze všech stran. Anti! Uskutečnili se tehdy dvě přehlídky, které dostaly název I. a II. recesní festival. Těmto, ať je to úplné, ještě předcházela Revival Day, který se uskutečnil 22. 1. 78 pod širokým nebem /1/ na Střelnici. Z hudebního vystoupení se stal happening, který se přesunul do středu města Vepřova. Nezapomenutelná! Recesní festivaly se uskutečnily o pár let později, jelikož většina obrozenců odešla na vojnu. Obrozenci, jak se tato společnost nazývala (vydávali i vlastní časopis Revival), se tehdy opravdu předvedli se svou tvorbou, která sklídila velký ohlas a je dodnes kulturním dědictvím a příkladem. Skupina WSO, Boží šramot, Eisschlange, Virgin Forest Man, Panaceum, Gorinič, Parazit a další, ukázaly, že hrát se dá i bez povolení a nákladné aparatury. Bicí nástroje z kbelíků a hrnců, kytary přes tranzistorová rádia a jiné technické nedostatky nahradilo nadšení a chuť, talent a nový přístup, osobní prožitek v textech aj. Už je to pryč a většina „obrozenců“ sedí u piva, ale ne již v Michalově, protože z hospody je dům pionýrů a zapomněli na muziku. Chtělo by to tehdejší dění šířeji popsat, ale toto má být „knížička“ o STARÉ DOBRÉ RUČNÍ PRÁCI, a tak snad někdo jiný, podrobněji...

Zase tak daleko se vlastně neodbočilo, L. Topič a Jarda Matušenko, který byl další člen kapely, pocházeli ze skupiny Parazit a Libor byl pěveckou hvězdou skupiny WSO /pracovní soboty a přesčasy/, která sice hrála povětšinou skladby od „WIRE“ ale ovšem s českými texty. O přínosu skupiny svědčí příhoda: Seděl jsem s Liborem u piva na vesnici, když v tom parta mladších hochů s kytarami spustili hit „Vylezl jsem na strom“. Překvapeně jsme se zeptali odkud to znají? „To se tak obecně hraje. Nějaký zlidovělej bigbít.“

Zbývajících členy kapely se stali R. Precechtěl – bicí a můj dávný spolužák, později jedna z hlavních opor kapely, Leoš Miklenda – kytara. Poprvé jsme se sešli u Topičů, kde muzikanti dali dohromady 4 skladby a my zpěváci jsme je otextovali. Následující dvě zkoušky v Lipníku a první vystoupení v Císařově. Vedle průměrných střízlivých kapel, jsme podle reakce ne právě střízlivého obecenstva, které se povětšinou skládalo z libových pivních kumpánů, uspěli. Písne Navštěva, Nejezte kuřata, Protekce a Salám a noviny, jsme dotvořili rekvizitami a převleky a „image“ kapely bylo na světě. Samozřejmě že to nebylo nic originálního, ale v tehdejší prostředí jsme si to museli tvrdě vybojovat a dokonce tehdy z našich vlastních řad zněly řeči o nějakých ústupech. Ovšem představit si vystoupení bez našeho show a se znásilněnými texty, bylo pro nás nepředstavitelné. Koncert dopadl více méně dobře a tím to pro nás skončilo. Neměli jsme zkušebnu, bubeník neměl dál zájem a kytarista šel do zábavové kapely. Původně jsme nepočítali ani s dalším hraním, ale úspěch vystoupení nás povzbudil k další činnosti. Jelikož jsme nemohli hrát, dali jsme se do jiného díla. Po vyjití nové Melodie a štvavých článků v Rudém právu a Tribuně, jsme se chystali udělat nějakou protestní akci. Původně jsme chtěli zorganizovat pohřeb Melodie. Né, že by ta předtím za moc stála, ale přece přinesla nějaké informace v této poušti. Po prolisťování nového výtvaru se však vlasy zježily a srdce zastavilo. S Melodií jsme se však nerozloučili, dále nám byla rekvizitou při písni „Salám a noviny“.

„Dál kupuju salám, i když je z koniny, noviny však ne, ty jsou od špíny...“

Za půl roku jsme si všimli roztrženého obrázku na podiu, na kterém bylo společenství Bědy Foltýna, s kterou jsme poprvé hráli, a řekli jsme si, že bychom se museli hanbou propadnout. Foltýnovi to nikdo neberem, ostatně nebyl žádné „androš“, spíš novovlně svazák a bylo vidět, kam jeho cesta vede. Půjčil nám aparaturu. Ale člověk se podiví, když slyší o kapelách, jako jsou „Krásný nový stroje“, čte o nich v Sado-Masu a pak výjde článek v Melodii?!

My jsme si nikdy nedávali nějaký program co jó a co né, tyhle věci musí být každému člověku, který tu žije a dívá se kolem a má po pubertě, jasný a nemusí ani zrovna číst Magora.

Takže zdrcení Melodií, tehdejší útokem na punk, pronásledováním Jazzové sekce, inspirování Lennonovou Kampou, jsme se rozhodli udělat ve Vepřově „Uličku nové vlny“. Vybrali jsme si jednu takovou, samej kanál, drolící se omítka a někdy i letící cihla a zahájili „ekšn“. Pod rouškou tmy, za záhadných zvuků z bezem zarostlých zahrad /jako by tam mučili dítě/, vyzbrojení baterkou, štětci a barvami, jsme se pustili s Liborem a Pietrem do díla. Jazzovou sekci nedáme! Stáli jsme hrdě za neotřelým heslem. A Pražský výběr samozřejmě taky ne. R.I.O. – že by de Janeiro? Kresba, jak rockerův Kedsyhomokadín drtí DISKO. Úryvky z Peelova rockového manifestu a nevím co ještě jsme tam napsali. Za pár dní se to rozneslo, lidé okukovali, doufali jsme, že se přidají a rozšíří započaté dílo. Ale ouha, my žijeme ve Vepřově, to je tam, kde se nikdy nic nezjeví. Kromě názvu heavymetalových skupin a několikrát se opakujícího Výběru to skončilo. Ale za to esenbákem to začalo. Vypptávali se, až se vypyptali a Libor jim musel slíbit, že po zdech už nikdy čmárat nebude. A pokud vím, tak slib čestně drží.

Pak následovalo komické odstranění závadných nápisů. Tak třeba ve větě – Družební město Londýn-klub Marque – bylo zamazáno slovo družstevní! Také mírový znak pochopitelně zmizel. Rudý nápis PUNK kupodivu zůstal, ale kladivo se srpem pod ním zmizelo. A tak dnes, kdy jsou cedulky New Wave Street pod nánosem barvy, ulic

Skandální vystoupení v Ostravě v roce 1984

chrání pevné železné brány a visací zámek s řetězem. Ulička zarůstá travou a začínají tam bujet bezy, a tak nás aspoň hřeje, že jsme něco udělali pro životní prostředí.

Tím by se to všechno skončilo, nebýt toho, že o pár domů dál bydlel můj známý Franta Hrubý. Z uličky žádnou velkou radost neměl, protože správně předvídal jak to skončí a on bude muset prodloužit svou cestu domů kvůli mřížím o pěkných pár metrů, dokonce nám to rozmlouval a vyhrožoval, ale po vymalování se mu to móoc líbilo a nabídl nám možnost zkoušet u něho na půdě, kde si postavil zkušebnu. Měl tam i nějakou aparaturu, muzikanti si donesli nástroje, zpěváci si stoupili za stojany s mikrofonama a Franta za bicí. Tak vznikla druhá sestava, vlastně první pod názvem STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE, v Císařově jsme totiž ještě hráli pod názvem Volné sdružení. Název STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE vymyslel šťastně Libor jen proto, že to dobře zní. Nic jiného, každý si v tom najde

své. A pak STARÁ DOBRÁ a být špatná, to se nerýmuje /smích/. Název skupiny je jistě důležitý, i když slyším jména jako Junior, Spektrum a podobný, tak mě přímo odpuzují. Tyto takzvané zábavové skupiny nejsou snad tak duchaprosté, jak by se mohlo zdát, jsou i výborné, ve Vepřově však nikoliv, ale za cenu přehrávek se sebezmrzačují. Tak třeba případ skupiny Pulsar, u které jsme ze začátku zkoušeli. U přehrávek jim neprošel dokonce ani název skupiny /pojem z astronomie/, doporučení změnit na Puls nebo Tep, neprošel návrh comicsového plakátu, zkrátka nic, čím by se snad odlišili od stáda Juniorů a podobných tupých kapel. To už nemluvím o problémech, na které by skupina narazila při tvorbě vlastních textů, které by něco sdělovaly a hudbě, která by byla jiná než rockový rytmus, na která si strejci u komise jakžtakž zvykli. Ale takové ambice většinou skupiny nemají, a když zahrají ty, co se už prosadily na Sokolově nějakou angažovanou písní, je to hrůza, takové podbízení a lezení do prdele, znásilnění pojmů mír, svoboda, že to už dokonce kritizuje i oficiální tisk.

Asi po měsíčním zkoušení jsme měli vystoupit v Mrsklesích v hospodě na soukromé akci. Měly přijet skupiny z Olomouce a Jeseníku. Lidé se sešli, kapely nepřijely a my jsme byli bez dohodnuté aparatury. Otočil jsem auto a přivezl náš soukromý majetek. Sotva jsme to v sále rozložili, přijeli příslušníci a akci zakázali. Vyhrožovali rozbitím aparatury, a tak jsme to zabalili. Marně hostinský v předtuše dobré tržby mával povolením od MNV o konání akce do 24 hodin. Vše marno. Tož jsme jeli dom a utěšovali se, že příští týden v Libině, vesnici u Uničova, proslavené silným undergroundovým hnutím, si zahrajeme co hrdlo ráčí na tamním festivalu. Sešlo se nás mnoho, nejvzdálenější účastník přijel na kole až od hranice Panstva. Kapely už losovaly o pořadí, když v tom příslušník mraky a STB taky. Organizátoři vyjednávali, vesničané okukovali, hasičský sbor vytáhl stříkačku na náves a dokonce byl přivezen v bílém plášti hygienik, aby našel nějaký důvod, jak zabránit hraní. Jednání se táhlo, a tak někteří účastníci pomalu odcházeli, mezi nimi také bohužel značná část STARÉ DOBRÉ. Bohužel, protože se nakonec hrálo! Což ovšem nemohl nikdo tušit. Domorodý invalidní důchodce vida, že veškerá domluva s postiženci je samozřejmě zbytečná, pozval všechny účastníky na svůj pozemek, kde se hrálo. Přestože bylo chladné září, všechny hrála radost z dobrého konce a dobré muziky. Na koncertě se předvedla mimo jiné skupina „Pod hladinou“, náš budoucí „rival“. Ve skutečnosti mezi námi panují dobré vztahy, byly jsme tehdy jediné kapely široko daleko, a tak jsme jakoby soupeřili. Byli nám k smíchu se svou kamennou tváří, asi jako my jim se svým šaškovstvím. Nebýt možná STARÉ DOBRÉ, tak v hospodě zakládají kapelu dodnes, tak se snažili nepropást příležitost. Všude nás pomlouvají! Androši! Dělá se mi tma před očima a pero mi padá z ruky. Dlouho jsme je zlobili písní, kterou jsme pojmenovali „Androš“, a při vystoupení jsme ji vždy věnovali Podhladiňákům, a to jen proto, že se v ní zpívá „klesl jsem hodně hluboko Pod hladinu!“. I když jsme v Libině nehráli, jméno STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE uvízlo v paměti mnoha účastníkům, díky bohatému propagačnímu materiálu, který jsme si sami vyrobili a na místě rozdali. Hyper Pop! A tak po humbuku, který jsme způsobili, jsme byli nakonec jediní, kteří nevystoupili, a tak hlad po STARÉ DOBRÉ vzrůstal. Pop v undergroundu, to jsme chtěli.

Do třetice všeho zlého, a tak jsme měli první vystoupení 15. 11. 1984 na kolejích pedagogické fakulty Ostrava – Hladnov. Na akci, která se konala v klubu „A“, nás pozvala místní SSM, kde náš bubeník Franta, který studoval v Ostravě, znal pár lidí. Kromě nás zde hráli: Společenství Bědy Foltýna, Slepé střevo a Výzkumná laboratoř. Měli jsme tehdy dokonce trému, vždyť před námi hrály již zavedené kapely, a tak jsme museli dát pár panáků slivovice a šli jsme hrát. Namalování v šilených převlecích a s nezbytnými rekvizitami. Vystoupení se nám tehdy povedlo a publikum bylo výborné. O našem vystoupení se pak všude hodně mluvilo, také zveličovalo až zkruslovalo, což mělo tyto následky: František Hrubý byl předvolán k výslechu na VB v Přerově, kde ho vyslýchali kromě pracovníka místní správy i dva příslušníci z Ostravy.

(pokračování příště)

Doporučujeme:

KRÁKOR

27.–29. 6. 2014
Ostopovice u Brna

ŽEN

KALAN(AT)

HROCHANSONY

NICMOC KVINTET

MONGOLOVY MĚSTSKÉ SADY

HEVER & VASELINA

NIKOLA MUCHA

a mnoho dalších...

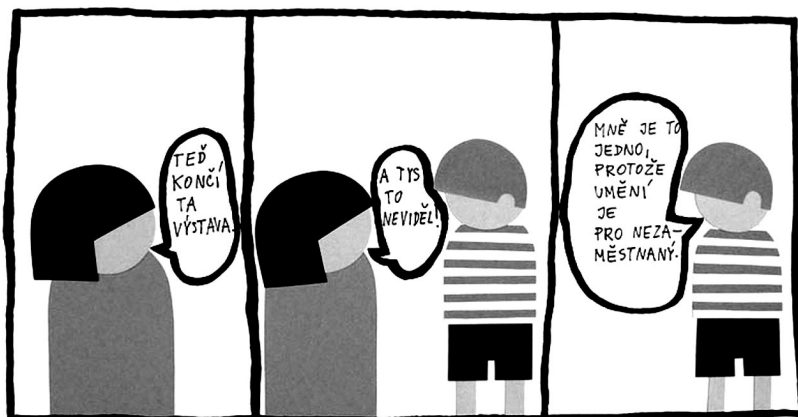
šestnáctý ročník. hudba, poesie,
performance a jedno velké divadlo.
za každého počasí i režimu!
podrobný program a informace:
festivalkrakor.cz
spodniproudy.cz
dratak.cz

Oheň na střeše

Monika Le Fay natočila dokument *Skalákovo království* z mlýna v Meziříčku. Místo, které lze bez ostychu nazvat svobodným kulturním ostrovem, zcela vytrhla z kontextu, vznikl tak nudný a nicneříkající sestřih s absencí byť jediného záběru z festivalů okrajové hudby či netuctových techno-party, které se v místě těší letité tradici a nezasvěcený divák si tak může vytvořit zcela mylný (žádný) dojem o tamním kulturním dění. Skalákův mlýn, to je především místo k setkávání milců jiné kultury, nikoliv blbě sehraný kompars, který promítla Česká televize • • • Našemu spolupracovníkovi při cestě z Kosova zabavily maďarské celní úřady dva kartony cigaret. Vyzýváme Maďary k navrácení proviantu na adresu redakce. Dokud se tak nestane, jsme nuceni vyvodit patřičné závěry a nezvat maďarské kapely do České republiky • • • Nabídlí jsme vídeňskému Nachtazylu koncertování kapel kolem vydavatelství Ears&Wind Records. Poté, co Chmelák (provozovatel a majitel vyhlášené hospody, někdejší chartista, disident, neznámý hrdina) na nabídku nereagoval dokonce ani záporně, vyslali jsme do místa Pájku, toho času ve Vídni studující. Pinkl v Nachtazylu demonstrativně roztrhal kontakt který mu předala pro Chmeláka a konstatoval, že pan Jiří Chmel je vybíravý. Jen aby nepřebral • • • V moravském Švýcarsku – malebném městečku Adamov, rozkládajícím se na březích řeky Svitavy, jezdí vedle elektrifikované dráhy Vienna – Berlin i městské autobusy převážející obyvatele z kopce na kopec. Vedlejším efektem inovace autobusů je i jejich vyšší rychlost. Namísto jinde kritizovaných zpoždění dnes v Adamově jezdí autobusy výrazně dříve než je uvedeno v jízdních řádech.

φ

Vendulka:

Knížku komiksů Venduly Chalánkové opatříte na Dřevěné cikádě:
drevencikada.cz

Předplatné Uši a Vítr:

Uši a Vítr vychází nepravidelně, obvykle k příležitostným výjimečným akcím. Běžné rozpětí mezi čísly se ustálilo na dvou měsících. Máte-li zájem o odběr do schránky, můžete si u nás předplatit libovolný počet výtisků. Cena čísla má spodní hranici 25 Kč, porto neúčtujeme a horní cenová hranice není omezena (za něco musíme tisknout a něco musíme pít). Např. roční předplatné tedy činí 150 Kč. Předplatitelé navíc získávají zcela grátis přílohy dodávané k vybraným číslům. Např. toto číslo je doplněno o unikátní limitovanou řadu Česnexa. Obvyklá cena tohoto plného čísla je 40 Kč!

Chcete-li své Uši, pište na adresu:
redakceusiavitr@email.cz

Tiráž

Uši a Vítr – noviny potulné akademie • založil J.E. Frič v roce 1996, rokem 2012 počínaje vychází jako samizdat s pomocí Boží a přátel • Číslo k Degustaci popela připravili: Fido, Honza Bartoň a Luboš Vlach • Volitelnou přílohou čísla Česnexa.